

Proloog

DRIE JAAR GELEDEN

Hasad Arvadi's benen werkten niet mee. Hij deed zijn uiterste best zichzelf naar de muur te trekken, zodat hij tijdens zijn laatste ogenblikken enigszins rechtop zou kunnen zitten, maar als hij zijn benen niet kon gebruiken, was zijn poging gedoemd te mislukken. De stenen vloer was te glad en hij had niet genoeg kracht meer in zijn armen. Hij liet zijn hoofd op de grond zakken. Zijn ademhaling klonk reutelend en zwaar. Hij bleef op zijn rug liggen, terwijl het leven langzaam uit hem wegvloede.

Hij zou doodgaan. Daar was niets meer aan te doen. Deze aarde-donkere kamer, een ruimte die duizenden jaren voor de mensheid verborgen was gebleven, zou zijn graf worden.

Angst over zijn eigen lot was een gepasseerd station. Arvadi huilde van frustratie. Hij had zijn levensdoel – de ark van Noach met eigen ogen aanschouwen – bijna verwezenlijkt, maar die kans was hem met het driemaal overhalen van een trekker ontnomen. De kogels in zijn knieën zorgden ervoor dat hij zich niet kon bewegen, en de ene in zijn buik garandeerde dat hij binnen vijf minuten dood zou zijn. Hoewel de pijn van zijn verwondingen vreselijk was, was dat nog niet zo'n grote kwelling als het besef dat de ark zo dichtbij was en tegelijk zo onbereikbaar.

De afschuwelijke ironie van de situatie was onverdraaglijk. Eindelijk had hij bewijs dat de ark werkelijk had bestaan. En niet alleen dat hij *had* bestaan, maar dat hij *nog* steeds bestond en al zesduizend jaar op dezelfde plek lag te wachten tot iemand hem vond. Hij had het laatste puzzelstukje weten te vinden in een oude tekst, geschreven voordat Christus was geboren.

We hebben ons al die tijd vergist, had hij gedacht toen hij die las. Duizenden jaren hebben we ons vergist. En dat komt doordat de

mensen die de ark hebben verborgen wilden dat we ons zouden vergissen.

Die ontdekking was zo'n triomf geweest voor Arvadi, dat hij pas had gemerkt dat er een pistool op zijn benen was gericht toen het te laat was. En toen was alles razendsnel gegaan. Het geknal van schoten. Iemand die schreeuwend informatie eiste. Zijn eigen jammerlijke gesmeek om genade. Wegstervende stemmen en verflauwend licht toen zijn moordenaars zich met hun buit uit de voeten maakten. Duisternis.

Terwijl hij daar op zijn eigen dood lag te wachten, dacht Arvadi zierend van woede aan wat hem was afgenomen. Hij moest zorgen dat ze er niet zomaar mee wegkwamen. Uiteindelijk zou hij door iemand worden gevonden. Hij moest vastleggen wat hier was gebeurd, dat de locatie van de ark van Noach niet het enige geheim van deze kamer was.

Arvadi veegde zijn bloederige hand af aan zijn mouw en pakte een notitieboekje uit zijn vestzak. Zijn handen trilden zo hevig dat hij het tweemaal liet vallen. Met de grootste moeite sloeg hij het open op wat hij hoopte dat een lege pagina was. De duisternis was zo intens dat hij alles op de tast moest doen. Uit een andere zak haalde hij een pen en met zijn duim wipte hij de dop eraf. De stilte in de ruimte werd verbroken door het geluid van het plastic dopje dat over de vloer rolde.

Met het notitieboekje op zijn borst begon Arvadi te schrijven.

De eerste regel ging hem gemakkelijk af, maar hij werd snel licht in zijn hoofd door het bloedverlies. Hij had niet veel tijd. De tweede regel was vele malen moeilijker. Naarmate hij schreef werd de pen zwaarder, alsof die werd volgegoten met lood. Toen hij aan de derde regel wilde beginnen, wist hij niet meer wat hij al geschreven had. Het lukte hem om nog twee woorden op papier te krijgen, maar toen viel de pen uit zijn hand. Hij kon zijn armen niet meer bewegen.

De tranen stroomden langs zijn slapen naar beneden. Terwijl Arvadi voelde dat hij voorgoed het bewustzijn ging verliezen, echoden er drie afschuwelijke gedachtes door zijn hoofd.

Hij zou zijn geliefde dochter nooit meer zien.

Zijn moordenaars liepen nu met een relikwie rond dat onvoorstelbare krachten had.

En hij zou sterven zonder de grootste archeologische vondst uit de geschiedenis te aanschouwen.

HAYDEN

1

HEDEN

Met als enige bagage een versleten canvas rugzak baande Dilara Kenner zich een weg door de aankomsthal voor internationale vluchten op Los Angeles International Airport. Het was een donderdagmiddag en de reizigers verdrongen elkaar in de uitgestrekte terminal. Haar vlucht uit Peru was om halftwee aangekomen, maar het had haar drie kwartier gekost om door de paspoortcontrole en de douane te komen. Het oponthoud had haar tienmaal zo lang geleken, want ze keek reikhalzend uit naar haar afspraak met Sam Watson, die haar had gesmeekt twee dagen eerder naar de Verenigde Staten terug te komen.

Sam was een oude vriend van haar vader en hij was een soort oom voor haar geworden. Ze was verrast geweest toen hij belde. In de jaren sinds haar vaders vermissing had ze contact met hem gehouden, maar het laatste halfjaar had ze hem maar één keer gesproken. Toen hij haar op haar mobieltje belde, was ze in de Andes, waar onder haar leiding een Incaruïne werd opgegraven. Sam had nerveus geklonken, angstig zelfs, maar hoe Dilara ook probeerde iets uit hem te krijgen, hij wilde niet vertellen wat er aan de hand was. Hij zei alleen steeds weer dat hij haar zo snel mogelijk persoonlijk moest spreken. Uiteindelijk had ze zich door zijn hardnekkige smeekbeden laten overhalen haar werk over te dragen aan een ondergeschikte en terug te keren voordat het karwei af was.

Sam had haar nog een raadselachtig verzoek gedaan: Dilara moest hem beloven dat ze niemand zou vertellen waarom ze uit Peru wegging.

Sam wilde haar zo dringend spreken dat ze op het vliegveld hadden afgesproken. Ze zouden elkaar ontmoeten op het horecaplein op de eerste verdieping van de terminal. Ze stapte op de roltrap achter een corpulente, knalrood verbrande vakantieganger in een hawaiïhemd.

Hij had een koffer op wieltes bij zich, waarmee hij haar de doorgang versperde, en nam haar langzaam van top tot teen op.

Dilara was nog steeds gekleed in een short en een topje, zoals ze die bij opgravingen droeg, en ze was zich zeer bewust van zijn aandacht. Ze had ravenzwart haar tot op haar schouders, een olijfbuine huid waar ze niets voor hoefde te doen, lange benen en een atletische bouw, wat minder discrete mannen ertoe bracht haar ongepast begerig te bekijken, zoals deze griezels nu deed.

Ze wierp de roodverbrande man een blik toe die zoveel betekende als: dat meen je niet. Toen zei ze: 'Neem me niet kwalijk,' en ze drong zich langs hem. Boven aan de roltrap keek ze om zich heen op het uitgestrekte horecaplein tot ze Sam zag zitten aan een tafeltje bij de balustrade van de galerij.

De vorige keer dat ze hem had gezien, was hij eenenzeventig geweest. Nu, een jaar later, zou je hem eerder tweeëntachtig dan tweeenzeventig geven. Hij had nog wat sneeuw wit haar, maar de lijnen in zijn gezicht leken veel dieper te zijn geworden, en hij was zo bleek dat het leek alsof hij in geen dagen had geslapen.

Toen Sam Dilara zag, stond hij op en zwaaide naar haar, en door zijn glimlach zag zijn gezicht er even weer tien jaar jonger uit. Ze lachte terug en liep naar hem toe. Hij drukte haar stevig tegen zich aan.

'Je weet niet half hoe blij ik ben om je te zien,' zei hij, en hij hield haar op een armlengte afstand. 'Je bent nog steeds de mooiste vrouw die ik ooit heb ontmoet. Met uitzondering van je moeder misschien.'

Dilara tastte naar het medaillon om haar hals, waarin de foto van haar moeder zat en dat haar vader altijd bij zich had gedragen. Even verdween haar glimlach en keek ze afwezig bij de gedachte aan haar ouders. Maar al snel klaarde haar gezicht weer op en ze keek Sam aan.

'Je zou me moeten zien als ik onder het vuil zit en tot mijn knieën in de modder sta,' zei ze met haar vlakke intonatie, die verried dat ze uit het Midwesten kwam. 'Dan zou je misschien van gedachten veranderen.'

'Een stoffig juweel is nog steeds een juweel. Hoe gaat het met de archeologie?'

Ze gingen zitten. Sam dronk van zijn koffie. Hij was zo attent geweest ook voor Dilara alvast een kop mee te nemen, en ze nam een slokje voordat ze antwoord gaf.

'Druk, zoals gewoonlijk,' zei ze. 'Hierna ga ik naar Mexico. Daar

zijn interessante ziektedragers gevonden uit de tijd van vóór de Europese kolonisatie.'

'Klinkt fascinerend. Azteeks?'

Dilara gaf geen antwoord. Haar specialisme was de bioarcheologie, de studie van biologische resten van oude beschavingen. Sam was biochemicus, dus hij had wel wat professionele belangstelling voor haar werkterrein, maar dat was niet de reden van zijn vraag. Hij was tijd aan het rekken.

Ze boog zich naar voren, pakte zijn hand en gaf er een geruststellend kneepje in. 'Kom op, Sam. Vanwaar die koetjes en kalfjes? Je hebt me toch niet gevraagd mijn reis af te breken om over archeologie te praten?'

Sam keek steeds naar de mensen om hem heen. Nerveus schoot zijn blik van de een naar de ander, alsof hij zeker wilde weten dat niemand bijzondere aandacht aan hem besteedde.

Ze volgde zijn blik. Even verderop zat een Japans gezin vrolijk lachend hamburgers te verorberen. Rechts van haar nam een eenzame zakenvrouw tijdens haar werk op een palmtop af en toe een hapje van haar salade. Hoewel het begin oktober was en de zomervakantie al ver achter hen lag, zat er aan een tafeltje achter haar een groepje tieners in identieke T-shirts met de tekst TEENS 4 JESUS. Ze zaten druk te sms'en.

'Nou, eerlijk gezegd wilde ik juist wel over archeologie met je praten,' zei Sam.

'O ja? Ik heb je nog nooit zo uit je doen gehoord als toen je me belde.'

'Dat was omdat ik je iets heel belangrijks moet vertellen.'

Nu snapte ze waarom hij er zo slecht uitzag. Kanker, dezelfde ziekte die twintig jaar geleden het leven van haar moeder had geëist. Haar adem stokte in haar keel. 'O god! Je gaat toch niet dood?'

'Nee, nee, lieverd. Ik had je niet zo moeten laten schrikken. Afgezien van een milde slijmbeursontsteking gaat het prima met me.' Dilara merkte dat ze een zucht van verlichting slaakte.

'Nee,' vervolgde Sam, 'ik heb je hierheen laten komen omdat jij de enige bent die ik kan vertrouwen. Ik heb je advies nodig.'

De zakenvrouw naast Sam pakte haar bord op en stond op, maar daarbij gleed haar tas van haar schoot en toen ze weg wilde lopen, struikelde ze erover. Ze viel tegen Sam aan, die haar opving.

‘Het spijt me,’ zei de vrouw met een licht Slavisch accent terwijl ze haar tas pakte. ‘Ik ben ook zo onhandig.’

‘Ik ben alleen maar blij dat u niet echt een smak hebt gemaakt,’ zei Sam.

Ze keek naar Sam en haar gezicht betrok. ‘O jee, ik heb sladressing op uw arm gemorst. Ik zal het even wegvegen.’ Ze pakte een zakdoekje uit haar tas, vouwde het open en depte zijn onderarm schoon. ‘Gelukkig hebt u geen lange mouwen.’

‘Niets aan de hand.’

‘Nogmaals mijn verontschuldigen.’ Ze glimlachte naar Sam en Dilara en liep naar de afvalbak.

‘Je bent nog net zo galant als altijd, Sam,’ zei Dilara. ‘Maar waar heb je mijn advies bij nodig?’

Sam keek opnieuw om zich heen voordat hij iets zei. Hij boog zijn vingers naar achteren alsof hij er kramp in had. Toen hij weer naar Dilara keek, zag ze zorgenrimpels rond zijn ogen. Hij aarzelde even en toen kwamen de woorden er haastig uit. ‘Drie dagen geleden heb ik op mijn werk een verbijsterende ontdekking gedaan. Het heeft iets met Hasad te maken.’

Dilara’s hart sprong op bij de naam van haar vader, Hasad Arvadi, en ze drukte haar vingers in haar dij om de onrust te bedwingen die zich altijd van haar meester maakte als zijn naam viel. Hij was sinds drie jaar vermist, en in die jaren had ze elk vrij moment besteed aan vruchteloze pogingen om erachter te komen wat er met hem was gebeurd. Voor zover ze wist, had hij nog nooit een voet gezet in het kantoor van het farmaceutische bedrijf waar Sam werkte.

‘Sam, waar heb je het over? Heb je op je werk iets gevonden wat te maken heeft met wat er met mijn vader is gebeurd? Ik snap het niet.’

‘Het heeft me een volle dag gekost om te beslissen of ik je dit zou vertellen. Of ik je erbij zou betrekken, bedoel ik. Ik wilde naar de politie gaan, maar ik heb nog geen bewijs. Ze zouden me misschien pas geloven als het te laat is. Maar ik wist dat jij me zou geloven en ik heb je advies nodig. Het begint allemaal volgende week vrijdag.’

‘Over acht dagen?’

Sam knikte en wreef over zijn voorhoofd.

‘Hoofdpijn?’ vroeg ze. ‘Wil je een aspirientje?’

‘Nee hoor, dank je. Dilara, met wat ze van plan zijn zullen miljoenen doden vallen, misschien wel miljarden.’

‘Miljarden doden?’ vroeg ze met een glimlach. Sam maakte vast een grapje. ‘Je neemt me in de maling.’

Hij schudde ernstig zijn hoofd. ‘Was dat maar zo.’ Dilara speurde zijn gezicht af naar een aanwijzing dat hij haar voor de gek hield, maar ze zag alleen bezorgdheid. Ook haar eigen glimlach verdween. Hij meende het.

‘Oké,’ zei ze langzaam. ‘Je neemt me niet in de maling. Maar ik begrijp er niets van. Bewijs waarvan? Wie zijn “ze”? En wat heeft dit met mijn vader te maken?’

‘Hij heeft hem gevonden, Dilara,’ zei Sam met gedempte stem. ‘Hij heeft hem echt gevonden.’

Door de toon waarop Sam het zei, wist ze meteen wat ‘hem’ was. De ark van Noach. Waar haar vader zijn hele leven naar op zoek was geweest. Ongelovig schudde ze haar hoofd.

‘Bedoel je echt het schip waarmee...’ Dilara zweeg. Het laatste restje kleur was uit Sams gezicht weggetrokken. ‘Sam, weet je zeker dat alles goed met je is? Je ziet een beetje bleek.’

Sam greep naar zijn borst en vertrok zijn gezicht tot een masker van pijn. Hij klapte voorover in zijn stoel en viel op de grond.

‘O god! Sam!’ Dilara duwde haar stoel naar achteren en rende naar hem toe. Ze hielp hem op zijn rug te gaan liggen en riep naar de tieners met de mobieltjes: ‘Bel het alarmnummer!’ Nadat iedereen even als verstijfd was blijven zitten, belde een van hen razendsnel het nummer.

‘Rennen, Dilara!’ bracht Watson schor uit.

‘Niet praten, Sam,’ zei ze, en ze probeerde kalm te blijven. ‘Je hebt een hartaanval.’

‘Geen hartaanval... Vrouw die haar tas liet vallen... Zakdoek met contactgif...’

Vergif? Hij ijlde al. ‘Sam...’

‘Nee!’ riep hij met zwakke stem. ‘Je moet ervandoor gaan... Anders vermoorden ze jou ook. Ze hebben je vader vermoord.’

Ze staaarde hem geschokt aan. Haar grootste angst was altijd geweest dat haar vader dood was, maar ze had de hoop nooit willen opgeven. En nu... Sam wist het. Hij wist wat er met haar vader was gebeurd! Daarom had hij haar hier laten komen.

Ze wilde iets zeggen, maar Sam greep haar arm.

‘Luister! Tyler Locke. Gordian Engineering. Vraag hem... om hulp.’

Hij kent... Coleman.' Om de paar woorden slikte hij moeizaam. 'Je vaders onderzoek... daar is alles mee begonnen. Je moet... de ark vinden.' Hij begon wartaal uit te slaan. 'Hayden... Project... Oase... Genesis... Dawn...'

'Sam, alsjeblieft.' Dit kon niet echt gebeuren. Niet nu. Niet nu ze eindelijk iets wijzer zou kunnen worden.

'Het spijt me, Dilara.'

'Wie zijn "ze", Sam?' Ze zag hem wegzakken en greep zijn armen. 'Wie heeft mijn vader vermoord?'

Hij bewoog zijn mond, maar er kwam alleen lucht uit. Hij ademde nog één keer in en bleef toen roerloos liggen.

Ze begon hem te reanimeren en bleef zijn borst ritmisch indrukken tot het ambulancepersoneel kwam en haar opzij duwde. Toen keek ze geluidloos huilend toe hoe ze hun best deden Sam weer tot leven te wekken. De poging was vergeefs en hij werd ter plaatse doodverklaard. Ze legde de vereiste verklaring af bij de luchthavenpolitie en vertelde ook over zijn raadselachtige beschuldigingen, maar omdat hij zo overduidelijk aan een hartaanval was overleden, deden ze die af als onsamenhangend gebrabbel. Dilara pakte haar rugzak en liep als verdoofd naar de pendelbus die haar naar het parkeerterrein zou brengen waar haar auto stond. Sam was als een oom voor haar geweest, de enige familie die ze nog had gehad, en nu was hij er niet meer.

In de pendelbus bleven zijn woorden door haar hoofd gaan. Of het het geraaskal was geweest van een oude man die in de war was of een serieuze waarschuwing van een goede vriend, wist ze niet. En ze kon maar één manier bedenken om te controleren of er enige waarheid in Sams verhaal school.

Ze moest Tyler Locke zien te vinden.